

[Finansministeren.]

svarer til bestemmelser, der gælder for statens andre præmieobligationslån.

Med disse bemærkninger, og idet jeg i øvrigt henviser til forslaget og bemærkningerne hertil, skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Endelig tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om statsgaranti for obligationslån optaget af Færøernes Realkreditinstitut.

Forslaget er en videreførelse af den garantiordning for Realkreditinstitutets obligationer, som blev indført ved lov nr. 174 af 5. juni 1959 og videreført ved lov nr. 53 af 4. marts 1964, som udløber den 31. marts 1969.

Statsgarantien for Realkreditinstitutets obligationer er en støtte til den vigtigste næringsgren på Færøerne, fiskerierhvervet, idet obligationerne kun med denne garanti vil kunne opnå rimelige kurser. Statsgarantien er endvidere en forudsætning for den midlertidige ordning, hvorefter Danmarks Nationalbank overtager obligationerne til parikurser.

Voksende udgifter til anskaffelse og ombygning af fiskerfartøjer forudses at medføre forøget efterspørgsel efter instituttets lån. Det foreslås derfor at forøge den årlige garantiramme fra 8 til 10 mill. kr.

Da man har erfaring for, at anskaffelserne kan variere stærkt fra år til år, foreslås det samlede garantibeløb, 50 mill. kr., tilladt udnyttet frit inden for 5 års perioden 1. april 1969-31. marts 1974.

Idet jeg i øvrigt henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, tillader jeg mig at anbefale dette til velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af Egon Jensen til boligministeren:

„Vil ministeren tage initiativet til, at statens refusion af kommunernes udgift til boligsikring sker på et betydeligt tidligere tidspunkt af hensyn til kommunernes i forvejen stramme likviditet.“

Skriftlig begrundelse:

Boligsikringsordningen har nu fungeret i godt et år, og man har et billede af den økonomiske side af sagen. Denne ordning har betydet, at mange medborgere er i stand til at betale huslejen i en bolig, der svarer til familiens behov. Det er altså en god ordning, selv om der er opstået nogle skønhedspletter, som vi senere må rette. Kommunernes andel er ganske vist i loven sat ned fra $\frac{2}{3}$ til $\frac{1}{3}$ af boligsikringsudgiften, men dette betyder ikke, at kommunerne får mindre udgifter, tværtimod, og dette klager kommunerne ikke over.

Men kommunerne skal stå i forskud med hele beløbet i mere end 1 år, og selve ordningen indebærer på grund af huslejestøttens omlægning, at udlægget bliver langt større end før. For en middelkøbstad som Slagelse betyder det, at man for 1967-68 måtte stå i forskud med 1,4 mill. kr., hvoraf staten skal betale 928.000 kr. Dette er en meget hård belastning af kommunens likviditet, som hindrer andre opgavers løsning. For udviklingskommunerne er problemet betydelig mere alvorligt.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Egon Jensen: Som det fremgår af min skriftlige begrundelse, har man nu et overblik over boligsikringens virkninger økonomisk både for stat og kommune. Ordningen er, som jeg også dér gør opmærksom på, udtryk for en positiv familierpolitik, som har betydet, at mange medborgere nu er i stand til at betale huslejen i en bolig, som svarer til familiens behov. Der er nogle skævheder, som vi senere må se på.

Men selv om kommunernes andel i boligsikringen, som førhen hed huslejetilskud, er nedsat fra to tredjedele til en tredjedel, så betyder dette, at mange kommuner har fået en udgift, som er fordoblet, og dette klager kommunerne ikke over. Men det, der er mere alvorligt, er, at kommunerne nu skal stå i forskud med et udlæg for staten, der i forhold til før er 5-6 gange så stort, og det finder man urimeligt.

For en middelkøbstad som Slagelse be-